

Τὰ ἐπίπεδα τῶν ἀμοιβῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων δὲν εἶναι καθόλου κατώτερα, εἶναι τούναντιον σημαντικῶς ὑψηλότερα, πλείστον κατηγοριῶν ἰδιωτικῶν μισθωτῶν. Καὶ γενικώτερον, ἔαν ἀπεφασχθεῖ σήμερον ν' ἀναπροσαρ-

ΟΙ «ΜΙΣΘΟΙ ΤΗΣ ΠΕΙΝΗΣ»

μοσθοῦν, βάσει τοῦ ἰδίου συντελεστοῦ — ὡς εἶναι δίκαιον — αἱ ἀποδοχαὶ ὅλων τῶν κατηγοριῶν τῶν μισθωτῶν, οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἰδίως οἱ κατώτεροι, μάλλον περικοπὴν παρὰ αὐξήσιν τῶν ἀποδοχῶν των θὰ ἔπρεπε νὰ περιμένουν. Καὶ διὰ τὴν τετὴν τέρμα εἰς τὴν κατ' ἐπάγγελμα δραματοποιήσιν, ὁ γραφεὺς α' τάξεως, ὁ ὁποῖος λαμβάνει σήμερον 744.000, προπολεμικῶς ἐλάμβανεν 1.800 δραχμ. Καὶ τότε δὲν ὑπῆρχον οὔτε ἐπιδόματα, οὔτε ὑπερωρία. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀεδου κάμνει κατάρχησιν ἐπικλήσεων πρὸς τὴν «κοινωνικὴν δικαιοσύνην», δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λησμονῆται ὅτι καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ὄρων ἐργασίας, ὑγιεινῆς περιθάλψεως καὶ συνταξιοδοτήσεως ἡ θέσις τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου εἶναι πλεονεκτικώτερα. Ὁ ἰδιώτης μισθωτὸς ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ὀφείλει νὰ ἀνακτᾷ τὸ δικαίωμα διατηρήσεως τῆς θέσεώς του, ἐνῶ ὁ δημόσιος εἶναι μόνιμος ἀφ' ἧς διορίζεται καὶ προάγεται αὐτομάτως, ὅσον μέτριος καὶ ἂν εἶναι ὡς ὑπάλληλος. Τὰ περὶ «μισθῶν πείνης καὶ θανάτου» εἶναι κακὴ φιλολογία, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὄρους διαβιώσεως καὶ ἐμφανίσεως τῶν ὑπαλλήλων. Ἐπὶ πλέον ὅμως ὅλων τούτων, δὲν βλέπομεν ἡμεῖς κατὰ ποῖον τρόπον ἡ ἐπισφαλεστάτη αὐτὴ ἐπιχείρησις, ποῦ λέγεται ἑλληνικὸν Κράτος, τῆς ὁποίας τὰ γενικὰ ἔξοδα ἀπορροφοῦν τὰ 70 % τῶν ἐσόδων τῆς, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ βαστάσῃ νέαν ἄνοδον τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ ποσοστοῦ; Ἐάν, ἡ ἀεδου δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ ἐλαττωθοῦν καὶ γενναϊότατα μάλιστα, αἱ δαπάναι διοικήσεως, τόσον τὸ χειρότερον καὶ δι' αὐτὴν καὶ διὰ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ δι' ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Πρὶν ζητήσων αὐξήσεις οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, ὀφείλουσιν ν' ἀποφασίσουν πόσοι καὶ ποιοὶ ἐξ αὐτῶν θ' ἀποχωρήσουν, διὰ νὰ εἶναι δυνατόν νὰ μισθοδοτῆ τοὺς ὑπολοίπους ὁ φορολογούμενος Λαός.

Λάθος κάμνουν οἱ βουλευταὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἀντεργατικὸν δὲν εἶναι τὸ νὰ καταργηθοῦν τὰ προνόμια

«ΑΝΤΙΕΡΓΑΤΙΚΑ»

τῶν ὑπαλλήλων τῆς τέως Ἐθνικῆς. Ἀντεργατικὴ θὰ ἦτο ἡ ἐπιμονὴ εἰς τὴν διατήρησίν των. Διότι οἱ ἐργαζόμενοι, ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι, ὅλος ὁ Λαὸς τὰς ἐπλήρωσε τὰς προνομιακὰς ἀποδοχὰς τῶν τραπεζικῶν ὑπαλλήλων, ὑπὸ μορφὴν ληστρικῶν τόκων. Τὸ ὅτι οἱ ἐργατοπατέρες τῶν συνδικατῶν ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀμύνης τῶν προνομίων τῶν τραπεζικῶν — ἐναντίον τῶν ὁποίων δυσφορεῖ ὅλος ὁ κόσμος τῶν μισθωτῶν — εἶναι ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ μας παράδοξα. Καὶ ἐδόθη ἡ εὐλογοφανεστάτη ἐξήγησις, ὅτι, ὡς παράσιτοι οἱ ἴδιοι, εἶναι φυσικὸν ὅτι ἐτάχθησαν ἀλληλέγγυοι μὲ τοὺς παρασίτους τῶν Τραπεζῶν. Καὶ ἐπὶ τῶν Κυβερνήσεων τοῦ Κέντρου, δις ἢ τρίς, οἱ ἐργατοπατέρες τῆς Συνομοσπονδίας, ἔδωσαν ὅλην τὴν ἐνίσχυσιν εἰς τοὺς τραπεζικούς, διὰ νὰ ἐπιτύχουν ὡς καὶ ἐπέτυχον, τὴν αὐξήσιν τῶν προνομίων των, ἐνῶ διὰ τοὺς ἄλλους μισθωτοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐπληρώνοντο καὶ πληρώνονται ἀκόμη μὲ τὰ μισθολόγια τῶν συλλογικῶν συμβάσεων τοῦ 1947, δὲν ἐπονοκεφάλησε κανεὶς ἐργατοπατέρας οὔτε βουλευτῆς.

Τὸ παραδοξότερον ὅμως εἶναι ὅτι παρεσύρθησαν καὶ ἀπῆργησαν χιλιάδες ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν συνεχώρησαν τὴν ἀνίσως προνομιακὴν μεταχειρίσιν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Τραπεζῶν. Τὸ ὅτι συμ-

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΕΡΑ

περιελήφθη, προχείρως, τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ὡς δόλωμα, τὸ αἷτημα τῆς «τιμαριθμικῆς» ἀναπροσαρμογῆς τῶν μισθῶν καὶ τῶν ἡμερομισθίων ἐν γένει, δὲν ἀποτελεῖ ἐξήγησιν τόσον εὐλογον, ὅσον ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται! Ὑπάρχουν διάφοροι τιμάριθμοι. Ἐχομεν τιμάριθμον γεωργικῶν καὶ τιμάριθμον βιομηχανικῶν προϊόντων. Ὅποιονδήποτε ἐκ τῶν δύο ἢ καὶ τῶν δύο τὸν μέσον ὄρον ἔαν λάθωμεν, ὡς βάσιν προσαρμογῆς, οἱ πλείστοι τῶν ἐργατῶν δὲν θὰ εἶχον νὰ ἐπιμένουν καμμίαν αὐξήσιν, ὠρισμένων δὲ κατηγοριῶν, θὰ ἔπρεπε καὶ νὰ ὑποβιασθοῦν τὰ ἡμερομίσθια. Καὶ οἱ τραπεζικοὶ ἀπὸ μίαν ἀναπροσαρμογὴν ἐπὶ τῆς ἰδίας βάσεως, δὲν θὰ εἶχον νὰ περιμένουν τίποτε. Διότι τὰ ἀπίθανα ἐπιδόματα μὲ τὰ ὁποῖα αἱ ἀποδοχαὶ των ἔφθασαν εἰς τὰ σημερινὰ φανταστικὰ ἐπίπεδα, δὲν ἴσχυον πρὸ τοῦ πολέμου. Ἐπενοήθησαν διαρκούσεις τῆς κατοχῆς, ὅποτε καὶ καταφαγώθησαν αἱ καταθέσεις — ὅλαι αἱ οἰκονομίαι τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ὑπὲρ τῆς τιμαριθμικῆς ἀναπροσαρμογῆς, καὶ τὴν ὑποστηρίζομεν ἀπὸ ἐτῶν. Καὶ ἐπιδαρυντικὴ δὲν εἶναι ὅσον νομίζεται, πρὸ παντὸς ὅμως καταργεῖ τὰς ἀνισότητας. Μὲ ἐνιαῖον συντελεστὴν αὐξήσεως καὶ μὲ βάσιν τὰς προπολεμικὰς ἀποδοχὰς, ἡ Κυβέρνησις θὰ ἠδύνατο καὶ σήμερον νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἀναπροσαρμογὴν τῶν ἀμοιβῶν ὅλων τῶν μισθωτῶν, τῶν τε ἰδιωτικῶν καὶ τῶν τοῦ δημοσίου καὶ τῶν ὀργανισμῶν, χωρὶς φόβον. Ἀλλὰ τὴν τιμαριθμικὴν ἀναπροσαρμογὴν ἀγαποῦν καὶ τὴν λέγον, ὅλοι, δὲν τὴν ἐπιδιώκουν ὅμως, διότι πολλοὶ ἐκ τῶν μάλλον θορυβούντων καὶ ἰδίως οἱ τραπεζικοὶ, προτιμοῦν τὸ ἄνισον καθεστῶς τῶν προνομίων. Ἀλλὰ τὰ παράδοξα δὲν λείπουν καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ Κράτους. Ὁ κατατεθεὶς νόμος καταργεῖ — ὀρθῶς — τὰ ἐπιδόματα τῶν μεγιστάνων τῆς τέως Ἐθνικῆς. Διὰ τί, ὅμως, ἐλησμονήθησαν αἱ ἄλλαι; Ὁ δὲ ἀρμόδιος ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας ἐπεκαλέσθη, ἀμυνόμενος, ἐπὶ τῆ «ἐπιεικίᾳ», τὸ ὅτι ἀπολύει μόνον 600, ἐνῶ οἱ πλεονάζοντες, μετὰ τὴν συγχώνευσιν εἶναι 2.700, κατὰ τὴν ὁμολογίαν του. Ἀλλὰ τότε μὲ ποῖον δικαίωμα μᾶς φορτῶνει ὁ κ. Γενῆς τοὺς 2.100; Καὶ διατί νὰ ἐπιχειρηθῇ ὅλος αὐτὸς ὁ σάλος τῆς συγχώνεσεως, ἔαν πρόκειται, ὑπὸ τὸ νέον σχῆμα καὶ τὸ νέον ὄνομα, νὰ συνεχισθῇ ἡ παλαιὰ παρασίτισις;